

ДЕПАРТАМЕНТ КУЛЬТУРИ, ТУРИЗМУ, НАЦІОНАЛЬНОСТЕЙ ТА РЕЛІГІЙ
ЗАПОРІЗЬКОЇ ОБДЕРЖАДМІНІСТРАЦІЇ

КОМУНАЛЬНИЙ ЗАКЛАД
«ЗАПОРІЗЬКА ОБЛАСНА БІБЛІОТЕКА ДЛЯ ЮНАЦТВА»
ЗАПОРІЗЬКОЇ ОБЛАСНОЇ РАДИ

"Наша спадщина"

Літературні твори переможців обласного конкурсу

ЗАПОРІЖЖЯ 2017

«Наша спадщина». Літературні твори переможців обласного конкурсу : збірник / Уклад. : В.В. Писанець ; Комун. закл. «Запорізька обл. б-ка для юнацтва» Запорізької обл. ради. – Запоріжжя, 2017. – 20 с.

Талановита молодь з 9-ти регіонів Запорізької області взяла участь в обласному конкурсі «Наша спадщина», що відбувся весною 2017 року в Запорізькій обласній бібліотеці для юнацтва, представивши власні творчі роботи в чотирьох номінаціях.

У виданні зібрані прозові та поетичні твори переможців номінації «Наша мова калинова».

Збірник розрахований на бібліотечних фахівців та широке коло читачів.

Укладач,
відповідальна за випуск:

В.В. Писанець

Незвичайними подіями багата кожна бібліотека. Для Запорізької обласної бібліотеки для юнацтва весна 2017-го стала особливою, бо саме в цей час відбувся обласний конкурс молодіжної творчості **«Наша спадщина»** і бібліотека поринула в безмежний світ натхнення й таланту.

Ініціаторами конкурсу по всій Україні стали Державна бібліотека України для юнацтва та Міжнародний фонд культурного співробітництва.

В Запорізькій області до конкурсу долучилися 63 молодих письменники, художники, майстри та аматори декоративно-ужиткового мистецтва, дослідники історико-культурної спадщини області віком від 14 до 30-ти років з Більмацького, Василівського, Веселівського, Запорізького, Мелітопольського, Михайлівського районів, м. Бердянська, м. Запоріжжя, м. Мелітополя і представили більше 80-ти робіт у 4-х номінаціях.

Попри юний вік, конкурсанти проявили неабиякий хист і вразили майстерністю та неймовірною щирістю виконаних робіт.

До Вашої уваги – збірник творів переможців літературної номінації **«Наша мова калинова»**, де учасники конкурсу презентували свої казки, віртуальні мандрівки, етнографічні дослідження, есеї, замальовки, поезію.

Як показав конкурс «Наша спадщина», сучасна українська молодь - активна, творча, цілеспрямована та креативна!

Олена Дмитерко (сmt. Веселе)

Вірші

Українська мова

Українська мова – диво калинове!
Ти звучиш, як пісня, серед інших мов.
Жарт дотепний, влучний, милозвучність слова, -
У тобі і сила, й слабкість, і любов.
Ввечері полине тихо колискова,
Над землею ніжно пісня зазвучить.
Мова – це чарівність і магічність слова:
Крижана байдужість, музика віршів...
Словом і убити можна, й врятувати,
Лікувати серця зраненого біль,
Щось побудувати, світ чийсь зруйнувати,
Тихо запитати: «Що болить тобі?»
Знала ти вигнання, час лихий негоди,
І під заборonoю навіть ти була.
Все пережила ти, і в душі народу
Квіткою яскравою знов і знов цвіла.
У житті людському ти – всьому основа, -
Мелодійна, ніжна, щира, запальна.
Нації вмирають, як втрачають мову...
Як і Україна, мова в нас – одна!

Наша мова

Гніт, презирство твоїх ворогів,
Перепони їх заборон.
Стогін знищених кобзарів, -
Як страшний і примарний сон...
І розстріляний біль Відродження,
І згорілих книжок зникле слово...

Та, одного разу народжена,
Ти живеш, українська мово!
У піснях, що дзвенять свободою,
Вільним духом козацьким волею;
В колисковій – тихою нотою,
Побажанням кращої долі.
Через муки пройшовши пекельні,
Линеш над України просторами, -
Мелодійна, ніжна, джерельна,
І незламна водночас, нескорена.

Подяка

За відчуття веселості і втоми,
За біль у серці й радощі його,
За доброту і почуття любові,
За щирість й ніжність, глибину всього
Я дякую тобі, мій краю, дякую,
Що наш народ сміється від душі
І вміє так нестримно, щиро плакати,
Що так бентежить музика віршів...
Я дякую тобі, мій краю, дякую,
Що в осені цвітуть, бува, квітки,
Що віра в диво променіє маками,
І ніжним вальсом зазвучать рядки
Безсмертних книг... Тобі, мій краю, дякую,
Що зорі так сяють з даліни,
Що електричка скрикнула налякано,
І що метеликом летять до мене сни...

Максим Батир (сміт. Більмак)

**«Про мікрокосмос нашого буття дивовижними словами»
(вір-мандрівка)**

«Запашна, співуча, гнучка, милозвучна, сповнена музики і квіткових пахоців – скількома епітетами супроводяться визнання української мови. І, зрештою, всі ці епітети слухні», - так сказав про нашу мову Олесь Гончар.

Не можна сумніватися в цьому визначенні ні на хвилину. Дійсно, наша мова неповторна. Адже в ній є безліч слів та виразів, якими можна виразити радість і печаль, любов і ненависть, спокій і хвилювання.

Нашою мовою можна відтворити найтонші порухи людської душі, висловити найзаповітніші мрії та сподівання. А можна прості повсякденні речі, які тебе оточують, так незвичайно описати, що захопить дух, що стане зрозумілою (навіть для тих, хто не усвідомлював) проста життєва істина: «...починається Вітчизна мила там, де нас мати в муках породила». Саме такі соковиті, барвисті слова рідної мови знаходить наш земляк – поет Петро Павлович Ребро, - описуючи рідний край.

Вирушимо ж разом з поетом у мовну мандрівку берегами маленької річки Берда – «красуні», «голубої рибки», яка «вигнулася, мов підківка», а берег її «смарагдово бризка соком». Без сумніву, така краса у серці кожного мандрівника залишиться, «як скарб».

Аж ось і «пристань» поетової душі – рідне село Білоцерківка, яке навесні «в цвітінні п'ярко-запашнім», а взимку все в «гравюрах», уставлених морозом «у віконця». Тут, у цьому маленькому світі, «весна під ноги оксамити простеляє», місяць, що «тільки-тільки народився, лежить у хмарах-пелюшках», а вечір «нечутно ступає по стежках». Правда, невимовна краса?

Підійдімо до джерельця понад берегом. Тут не вода, а «цілющий сік», що «додає снаги із року в рік»! Ви відчули, як повіяло холодком від джерельної води?

Давайте прогуляємося берегом річки. Ви уявляєте собі, яке тут рослинне царство? Не кожному художнику вдасться знайти такі відтінки барв, щоб зобразити його красу на полотні. Адже тут і «найдорожчі шати дитинства» - «капловухі лопухи», і «лапаста» лобода, і «криласта» верба. У цьому зеленому розмаїтті хміль «крутить вус», борщівник «підносить парашут», а петрів батіг «примружив синє око». Аж ось городи. На них помідори «повнощокі», паслін «з намистом», а перець «червоний, як вогонь». На далекій відстані видніються «тремкі та високі» тополі, вони «дорогі до болю», і не лише для поета, а й для кожного з нас, чи не правда? А «скромні, звичайнісінькі» кульбабки так «пломенять», що «за сотні кілометрів гріють душу».

Йдучи таким дивовижним берегом, я немов потопаю в багатстві барв та кольорів, а ви? Якщо так, то продовжуймо нашу мандрівку. Що це за звуки? Ви чуєте неповторне «піано»? Це ж солов`ї – «замріяних полів капела голосиста і невтомна»! Тільки вони мають «натхнення виняткове» і аж до ранку можуть співати «свою колискову».

Аж ось залунали інші звуки – це зозулі - «поетеси», які «усе говорять в риму лиш на «ку». А далі лунає така «проста мелодія», яку виводять цвіркуни, що «аж за живе бере». І як же обійтися тут без дятла, котрий «немов ударник б`є». Ах, який гарний оркестр у нашому краї, і головна партія в ньому належить, звичайно, воді, що жебонить, «неначе ллються звуки лагідниці-арфи».

Погодьтеся, цей розмаїтий світ, що схожий «на диво», що «задуманий прекрасно», був би не таким гармонійним, якби не мав славної історії. Погляньмо на портрети людей, що творять ту історію, - «засмаглих, сонцеликих, урочих». Їх руки «робочі» («на них спускаються зірки»), їх очі «доброяйні». Вони «у пісні – щирі,

в праці – одностайні». Вони «хоробрі, як і прадіди, в бою». Серед безлічі портретів земляків-оборонців, які «за рідний край стояли на смерть» проймає душу образ «меткого, неспокійного дівчиська» – Поліни Осипенко, котра мала «горді крила» за плечима. Не може не вразити ще один портрет героя нашого краю – Івана Підтикана – який «згорів з фашистом у двобою».

Минуле, теперішнє, майбутнє... очевидцем усіх подій є маленька річка, яку поет називає просто і водночас дивовижно – «на тілі матері-землі... жилка синювата». Саме вона є носієм «життєвого тепла», саме вона «мріяла віки, щоб зажили щасливо земляки!».

І ми щасливі, бо народились у такому барвистому краї, бо чуємо чарівні звуки птахів, бо вдихаємо неповторний аромат квітів, бо маємо славетну історію, бо наш корінь «між коренів дубів, тополь, вишень», а по ньому «сік тече цілющий, як женьшень».

Петро Ребро закликав у своїй поемі «Добридень, Бердо!» художників, щоб якомога краще описали наш рідний край. Але сам він простими словами рідної мови так змалював образи рідної землі, яка стала для нього «Лувром та Ермітажем», що будь-яка уявна мандрівка сторінками поеми стає дійсно екскурсією у дивовижний світ нашої рідної мови.

Катерина Прохорова (м. Запоріжжя)

«Наша мова калинова»

(вір)

Мова, територія, національна ідентифікація, патріотизм... Здавалося б ці слова мають пульсувати венами кожного свідомого українця, кожного, хто вберігся в «епоху розбомблених мізків» (за О. Забужко) від невидимих куль, хто розуміє сакральний та державотворчий потенціал цих слів-смишлів для формування справжнього громадянського суспільства...

На жаль, не 26 років незалежності, а віддані життя українців змусили багатьох сказати: «Я розмовляю українською, бо це мій власний вибір, моя зброя у персональній війні з ворогом». Я не філолог, проте мій обраний шлях – опанування особливої мови, мови українського мистецтва. Це один із засобів комунікації людей, мова «образів». Опис, вираження почуттів, оцінка і навіювання почуттів настільки злиті, що часто їх взагалі не можна відокремити один від одного, вони зливаються у символи, метафори, кольорові містерії – код нації.

Мову нашу калинову я бережу, продовжуючи традиції свого народу. Я люблю українські пісні, українську поезію, природу, звичаї. Заплющую очі – і народжуються слова... у техніці Петриківського розпису, «петриківки» - українського декоративно-орнаментального народного малярства, яке сформувалося на Дніпропетровщині в селищі Петриківка, звідки й походить назва цього виду мистецтва.

Зусиллями мого керівника Осіної Олени Миколаївни наша студія «Чарівниця» Станції юних техніків для підтримки бійців в зоні АТО відправили 35 прапорів України з Петриківським розписом у гарячі точки. Також ми зробили обереги (85 штук), які захищають наших бійців у цей складний для України період.

І тепер ці промовисті прапори з петриківськими «замовляннями» на здоров'я, мир і добро розлетілися різними куточками України та зігрівають бійців любов'ю. Замість тисячі слів...

М. Фуко казав: «Ставлення мови до живопису є нескінченним ставленням. Справа не в недосконалості мови, а в тій недостатності її перед лицем відомого, яке вона марно намагалася б замовити. Вони несвідомі один до одного: скільки б не називали видиме, воно ніколи не вміщується в названому; і скільки б не показували за допомогою образів, метафор, порівнянь те, що висловлюється, місце, де розквітають ці фігури, є не простором, відкритим для очей, а тим простором, який визначають синтаксичні послідовності».

Людина не розділяє інтелект та емоції... Тож живопис як емоційна комунікація здатна передати весь спектр почуттів, меседжів, саме тому красномовні петриківські прапори стали нашими українськомовними листами, де кожен візерунок промовляв запахом рідних країв, картинками з дитинства – оживали перед очима солдатів різдвяне надвечір`я, бабусине подвір`я, матусині рушники...

Через рік після початку воєнних дій на Сході України мій дідусь поповнив ряди захисників Вітчизни. Усі наші друзі та знайомі допомогли тим воякам, які несли службу з моїм дідом. Хлопці раділи, коли до них із домівок надходили посилки. Ми пекли пиріжки, готували консервацію, мама та бабуся в'язали шкарпетки, все це хлопцям нагадувало те, що їх люблять, підтримують, на них чекають, про них піклуються небайдужі та близькі люди. І головне їм писали листи... листи рідною мовою, мовою, якою їх матері щоночі звертаються до Бога з проханням повернути їх живими та здоровими додому з перемогою.

Собор моєї душі розписано «петриківкою», я буду продовжувати опановувати цю неймовірну українську мистецьку мову, яка поєднує минуле із сучасним, програмує майбутнє і забезпечує буття нації у вічності.

Інтерес до духовного життя українського народу, його культурної самоідентифікації проявляються з давніх-давен і тривалий час проявлявся через символіку старожитніх текстів народної культури. І розгадувати таїну метатексту українства – велика честь і велика відповідальність!

Юлія Глушко (сmt. Більмак)

Вірші

Наша мова калинова!

Мово, рідна моя калинова,
Линеш з вуст моїх знову і знову!
Кожне слово в тобі дивовижне,
Є сумне, є веселе, є ніжне.
Є і те, від якого заплачуть,
Є таке, що безцінне щось значить,
Є і просто, щоб слух милувало,
Та і дуже значущих немало.
Є слова, які душу тривожать,
Є такі, що і вбить її можуть,
Є і ті, що усмішку дарують,
Є, що рани на серці лікують.
Мово, рідна моя, солов'їна,
Ти єднаєш усю Україну!
Від Карпат і до Сходу лунаєш,
І про всіх ти усе добре знаєш.
Ти була, є і будеш зі мною,
Ні на мить не прощаюсь з тобою.
Неповторне в тобі кожне слово,
Ти найкраща, моя рідна Мово!!!

Рідна мова

В краю ріднім рідна мова,
Наче пісня колискова,
Що у вечір біля хати

Заспівала моя мати.
Рідна мова – моя мати,
Хочеться мені співати
Про нещасну твою долю.
Про безмежну нашу волю.
Всіх дітей ти жити вчиш,
Та єдине знаю лиш,
Розмовляємо тобою
І не знаєм більше болю.
Та нащо ж у ці часи,
Що єдине в нас є ти,
Розквітаєш ти по волі,
Змінюєш ти наші долі.
І в душі твого народу
Знаю я лиш насолоду.
В нашій краї німоти
Найчарівніша є ти!

Марина Ярошенко (сmt. Більмак)
«Зізнання рідній мові»

Мово моя рідна, матінко багатомільйонного народу, гордосте наша і красуне! Тобою – найбільшим багатством – такою милозвучною, гнучкою, красивою, захоплюються люди упродовж віків. Наш великий поет Павло Григорович Тичина прославив твою красу кількома словами: «Пречудесне, пречудове українське слово». Правда ж, гарно сказано?

Мово моя, твоєю лагідністю й ніжністю захоплювався Панас Мирний, називаючи тебе «глибокою і чистою, як колодязне дно, лагідною, як тихий шепіт трав». Ти, немов багата скарбниця, «в яку народ вкладає і своє давнє життя, і свої сподівання, розум, досвід, почування».

Мово-страднице! Яку ж нележку путь тобі довелося здолати! То був шлях довгий, який через віки лихоліть утверджував тебе наперекір ординським набігам і згарищам, шляхетським утискам та царським заборонам. Усі вони намагалися знищити тебе, моя мово, розуміючи, що цим самим можна дуже швидко знищити нас, український народ. Адже «нації вмирають не від інфаркту, спочатку в них відбирають мову», - говорить найвідоміша поетеса Ліна Костенко, і це, дійсно, так.

Доки живе мова й культура, живе народ, його свідомість. Тож тебе й намагалися вбити, принизити, довго не визнавали, уготувавши тобі рабську роль «малоросійського наріччя». Але як же можна вбити слово, коли воно на вустах мільйонів?

Ти мучилася, страждала, але жила! Ти стверджувалася, мужніла в боях! Нині ти одна з найбагатших мов світу. Ти обслуговуєш усі сфери людського життя. А ще, моя мово, ти, мов неповторний самоцвіт, виграєш усіма барвами веселки, звучиш натхненною піснею солов`я і гримиш урочистими закличками в дні святкові та хвилини, коли нашої державі загрожує небезпека!

Красуне моя, кожне твоє слово – ніби коштовна перлина у прекрасному намисті.

Я щаслива, що з моїх вуст ллються твої слова, мово моя калинова! Мені є чим пишатися, що шанувати та наслідувати. У моєму серці живе віра у твоє майбутнє. Цвіти і сьай, рідна мово!

Марина Федько (сmt. Більмак)

«Уклін рідній мові»

З дитинства полюбила рідну мову,
Та й як її могла не полюбить.
Коли співала мама колискову,
А я прохала і мене навчить.
На Хортиці ще пам`ятаю дуб,
Що листям шепотить пісні козацькі
Про те, який Сірко був лицар хвацький,
Який козацький був у нього чуб.
А мова наша гарна, мелодійна
І розквітає знов і знов.
Із неї в`яжеться розмова й пісня,
Із неї починається любов.
Любов до Батьківщини, до оселі,
І до природи теплі почуття.
О мово, ти вода, яка рятує нас від спраги у пустелі!
О мово, ти немов даруєш безпритульним укриття!
Найкраща рідна українська мово!
Прийми від мене ти низький уклін.
Я вірю, що твоє могутнє й сильне слово
Розійдеться відлунням, наче дзвін.

Валерія Щебликіна (сміт. Веселе)

«Величава Княгиня моя»

Казка

Мудрість, віра і надія
Хай ведуть моє перо,
Щоб в житті у нас , як в казці,
Перемагало лиш добро.

Давно – давно, а коли саме, вже ніхто й не пам’ятає, жила собі райська країна, подарована Всевишнім. Славна, прекрасна, співуча, благодатна земля. Все у ній було: ліси і степи, гори і доли, моря і річки, озера і ставки, та найцінніше – це талановиті люди, які жили у ній! А ймення її – Україноляндія.

Мешкала в казковій країні прекрасна повелителька – красуня Мова. Чарівна дівчина була добра, ласкава, щира і привітна, готова всім допомогти. Завжди поряд з нею жили вірні і надійні друзі: Пісня, Воля, Любов, Надія, Віра. Вони ніколи не полишали посестру в біді. Княгиня любила співати, особливо вечорами, коли солов’ї затягували свої чарівні пісні. Для Метеликів-співців красуня любила висаджувати дивовижні різноманітні квіти, що встеляли галявинку навколо будиночків. Який красивий, овіяний тасмницями був цей квітник... Які незвичайні квіти буяли там...

Це Слів’ятка – сини і дочки нашої господині. А вони обожнювали заходити до неї в гості, адже Княгиня завжди їх обігрівала, частувала усілякими ласощами. Окрім цього, Мова була надзвичайно працювита: встигала і за будиночками доглядати, і на городі поратись, вечорами вишивала і завжди знаходила час, аби приголубити своїх дітей. Вона незвичайними розповідями вела їх у чарівний світ казки, де панували Правда, Добро, Справедливість, Любов... Бог наділив її не тільки красою, але й розумом. Що скаже

і як скаже кому, то все те таке приємне і розумне, немовби розкидає поміж людей прекрасні слова-перли – калинові намистинки, які пробуджували найтонші струни людських сердець. Україноляндія ніжно і трепетно її леліяла, пестила у срібних росах, гойдала у райській колисці, наповнювала пахучими барвами квітучих лук. Звідусіль лилася музика, лунали дитячі голоси. Одним словом, усе навколо раділо життю.

Та недовго була щасливою казкова країна... Одного разу прийшла в її дім біда. Оселилося поряд вороже плем'я варварів. Грубі вони були, невиховані і дуже жорстокі.

І враз підступне Лихо вирішило зашкодити правлінню Величавої княгині. В Україноляндії розпочалось щось страшне. Зізвало Лихо своїх друзів-помічників і наказало знищити прекрасну країну:

- Шановні однодумці мої, не до вподоби мені правління княгині. Не хочу, щоб лунала калинова материнська мова, дитячий сміх та раділи дорослі. Нехай усе навколо покриється темрявою, недбалістю. Нехай пропаде щаслива країна Україноляндія.

- Нехай пропаде! Слава Лихові! – закричали однодумці.

І почалось... Подруга Ненажера своєю силою знищила все, що виростили і придбали доброго в Україноляндії. Топила у болотах, плюндрувала, висміювала, не дозволяла читати і писати, заковувала в кайдани, кидала за ґрати...

Неуки подбали і про закриття вишів, дитсадків, книгозбірень, друкарень. Брати-Нелюди нищили і вивозили мешканців Україноляндії з рідної землі на чужину на погибель. Та цього Лиху було замало. Воно ще й так зробило, щоб дорослі втратили дар мови, слух, пам'ять.

Заплакало Слово... Воно вмирало з голоду і бідувало, переслідувалось і заборонялось. Молодь залишилась без підтримки. А тут ще й Заздрість вирішила допомогти. Прагнула, щоб Мова залишилась лише для хатнього вжитку, наріччям. Розлізлись

повсюди страшні заборони. І колись щасливі та веселі мешканці Україноляндії стали виглядати змореними та змученими. А Лихо раділо: уже не чути пісні-мови, усе замовкло, нічого немає...

Недоброзичливці хотіли поставити на коліна квітучу країну. Боролась до останнього Княгиня, жертвувала найціннішим – життям, бо сестра Віра завжди стояла поруч і не давала згаснути вогнику Надії.

Але... Не судилось... І заплакала Мова, не витримала такої наруги. Квітник зник?! Жодної квіточки – всі Слова щезли. Звідусіль було чути, як зболені серця її братів і сестер вистукують.

- Ти плачеш, сестро, в тебе біль!!

- Пробач нас, просимо, як зможеш.

Не змогли більше на все це дивитися Надія та Мудрість. Зібрали вони Віче, щоб якимось своїм горю зарадити та знищити Лихо.

- Негоже нам, браття, так жити і спокійно коліна та голови хилити, - з болем сказала Княгиня. - Треба наших молодців у різні кутки країни відправити, щоб сміливо продовжили справу своїх батьків. Нехай повернуться до квітника Слів'ятка, від яких «серце б'ється, ожива»...

Підтримало Віче Княгиню. Найрозсудливіші, найобачніші, найвитриваліші подалися в дорогу.

Скоро казка мовиться, та не скоро діло робиться.

Тяжкі випробування чекали на молодців, бо всі вже звикли жити під тягарем забобон, переслідувань, зневаги...

Але наші лицарі різними способами все ж таки повернули пам'ять батьків своїх... Знайшли величезне поле, засіяне квітами-перлами. Від цих пахощів запаморочилася голова у мешканців Україноляндії, а з вуст полилася чарівна пісня. І настало прозріння.

Вдихнули люди аромат чарівних квітів, заговорили, заспівали від щастя. І з того часу бережуть вони свої Слова-квіти, шанують Мову, як найбільший, найкоштовніший скарб.

Відродили славні лицарі місто Мелодійність, а в ньому і Міністерство Незборимості. Своїх братів і сестер велика Мучениця запевнила:

- У мене крила є тепер.

Крила надії. Крила життя...

Слово Пророка мені крила дає,

Майстерно обрамлює серце моє...

Не плачте, друзі, я є дужа, незборима... Я – живлющий ковток води, повітря, проводир, сумління, совість... Гордість і радість моєї Україноляндії!

І враз розлилося грононосне: то Пісня, Воля, Любов, Надія, Віра, міцно взявшись за руки, голосно закричали:

- Заступнице наша, Непорочна Маріє! Дякуємо, що повернула рідну Мову, зморену ворогами-нелюдами. Подарувала нам любов і повагу до нашої ясновидиці, бо вона дарує цвіт нашим садам, наливає грона калини кров'ю козацькою, за неї пролітою. Допомогла відродитися Україноляндії.

Берегине наша! Ти відродилася знову у наших лісах піснею солов'їною, подарувала нам благодать чути твої Слова, твоє нескінченне мелодійне багатство... Рости - розростайся день за днем, рік за роком, як пишний куц калини!

...Тиша. На небі спалахнули зірки, над водою заколихалися верби, повітря п'янило. Чулася музика лагідного вітру:

О Мово рідна, ти чудова!

Мов теплий подих вітерця.

В тобі чарівне кожне Слово,

Бо заворожує серця.

І сталося диво... Зацвіли вишневі сади, засяяло лагідне сонце. І в блакитному небі з'явилася веселка. Знову заколосилася добірна пшениця, зашуміли річки, загули заводи і фабрики, весело защебетала дівтора...

Переткана червоною калиною, хрещатим барвінком, вишневим цвітом та запашною рутою-м'ятою стала Мова господинею на своїй землі. І зраділо їй гаряче серце, бо усе повернулося у своє русло. Про її квіти-Слова полинула слава ген за моря-океани.

... І зараз всі, хто під`їжджає до цієї чарівної землі, може здалеку прочитати: «Перлина душі – твої Мова і Слово».

І Лихо назавжди зчезло, ніби його тут і не було.

Відтоді запанував мир, добробут, взаєморозуміння.

І процвітала ще наша Величава Княгиня багато-багато років, бо засяяло над нею сонце Свободи, Миру, Любові, Добра.

Отак і закінчилася наша казка... А урок з неї який? Гуртом будь-які труднощі здолати можна. Навіть коли це не дуже просто. Треба лише рішуче іти до мети і пам`ятати:

Поки жива Мова в устах народу,

Доти живий і народ.

ЗМІСТ

Дмитерко Олена. Українська мова (вірші)	С. 4-5
Батир Максим. «Про мікрокосмос нашого буття дивовижними словами» (твір-мандрівка)	С. 6-8
Прохорова Катерина. Наша мова калинова (твір)	С. 9-10
Глушко Юлія. Наша мова калинова (вірші)	С. 11-12
Ярошенко Марина. Зізнання рідній мові	С. 13
Федько Марина. Уклін рідній мові (вірш)	С. 14
Щебликіна Валерія. «Величава Княгиня моя» (казка)	С. 15-19

Комунальний заклад
«Запорізька обласна бібліотека для юнацтва»
Запорізької обласної ради
просп. Соборний, 210; м. Запоріжжя; 69037
Тел./факс: (061) 224-07-29; тел.: (061) 224-07-28; 224-51-60
Ел. пошта: younglib.zp@gmail.com; younglib.zp@ukr.net
Сайт: <http://younglibzp.com.ua>
Приєднуйтеся до нас в: **YouTube, Facebook, Google+**

